

Nuối tiếc muộn màng

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Mưa. Và nó nghe lại bài hát mà đã thật lâu rồi nó không nghe lại. Bài hát thân quen mà mỗi lần anh gọi, điện thoại lại đổ chuông “Chỉ vì anh quá yêu em”. Đó là bài hát mà anh - Người-yêu-cũ của nó thích.

Rời bỏ anh là nuối tiếc lớn nhất của nó. Khi mà giờ đây với nó chỉ còn biết tìm lại mọi thứ trong hai từ “kỷ niệm” và cả những đêm không ngủ dòng ký ức lại len lỏi tìm về.

Hà Nội mùa đông ấy thật lạnh. Anh nắm tay nó đi hết mọi phố phường. Phố cổ mùa này thơm nức mùi hạt dẻ Trùng Khánh, anh đặt lên tay nó một túi giấy còn tỏa khói nghi ngút, ấm nóng.

Bàn tay nó nhỏ bé trong bàn tay anh. Hồ Tây lộng gió, nó khẽ run lên mỗi khi gió lùa qua. Không quen với khí hậu lạnh của miền Bắc, nhưng vẫn yêu Hà Nội tới tha thiết. Những lúc như thế anh lại ôm nó thật chặt, như sợ gió kia sẽ cuốn nó đi mất. Những phút giây ấy qua đi với nó, giờ là ký ức ở lại. Mãi mãi.

“Mình đến với nhau là định mệnh, sự gặp gỡ của anh và em là định mệnh”. Nó đã tin như thế. Nhưng rồi nó lại rời bỏ anh - Rời bỏ người con trai yêu thương nó bằng cả trái tim. Đó là nuối tiếc đầu tiên của nó.

“Anh muốn là bờ vai vững chắc cho em. Anh muốn là người đàn ông của cuộc đời em. Muốn là bến đỗ cho em, để khi em mệt mỏi hay buồn đau em có một điểm tựa. Anh muốn sẽ là người sẻ chia cùng em những vui buồn. Muốn là người bên cạnh em khi em sốt, khi em đau. Dù khoảng cách địa lý là rất xa”

Anh đã nói vậy với nó. Và câu anh vẫn thường nói với nó – Anh ở đây.

Vậy mà nó làm gì với tình yêu của anh, để rồi giờ đây sự nuối tiếc trong nó là gấp bội.

Nuối tiếc thứ 2 của cuộc đời nó là bước qua anh, khi anh vẫn còn đứng đó đợi nó.

Khi nó rời bỏ anh, anh vẫn luôn quan tâm tới nó. Vẫn luôn tin rằng “mình là định mệnh của nhau”, rằng ” em sinh ra là dành cho anh”. Vậy mà nó lại lạnh lòng với anh, lạnh lòng cho anh từ bỏ, lạnh lòng rời xa anh.

Đằng đằng 6 tháng trôi qua trong im lặng. Vẫn là tin nhắn gửi cho nó khi đêm đã về khuya:

- Em ổn chứ?

- Em khỏe không?

- Anh nhớ em!

- Sống tốt em nhé, nhớ ăn uống đủ bữa và đừng thức khuya nhé.

...

6 tháng sau, khi đông đã không còn. Hà Nội chỉ còn lạnh bởi những sáng đầu Thu. Nó có một cuộc hẹn với thủ đô.

4h Sáng. Ga Hà Nội...

Có một chút lạnh. Một bác xe ôm trung tuổi hỏi nó bằng một giọng nói đậm chất Bắc :

- Đi đâu không cháu?

- Dạ không, cháu có bạn đón rồi. Cảm ơn bác!. Nó khẽ đáp.

Nó luôn thích cái cảm giác đi lạc, tới nơi mà mọi người xung quanh không ai biết nó, bước những bước chân mà nó không biết cái nơi phía trước sẽ như thế nào. Đi đâu mắt cũng đảo nhìn mọi thứ xung quanh, nhà cửa, phố xá, con người, hàng quán....tất cả đều mang lại cho nó một cảm giác thú vị.

Anh bảo: “Em sẽ đi lạc đó Ngốc ạ!”

“Nhưng anh sẽ luôn tìm thấy em, vì anh có bao giờ để em đi quá xa tầm mắt của anh đâu”-nó cười .

Những ký ức xưa kia chợt thoáng qua như một thước phim quay chậm lại. Rồi bóng dáng quen thuộc ở một góc khuất cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Là anh.

- Sao tới mà không gọi cho anh.? Em Ngốc quá.

- Em định tự đi...!

Nói chưa hết câu anh đã cốc đầu nó một cái, ánh mắt như trách mắng nhưng cũng thật dịu dàng:

- Lỡ em đi lạc thì sao, đúng là cái đầu bướng bỉnh...

Anh vẫn vậy, vẫn luôn đủ ấm áp dành cho nó. Ngồi sau xe anh chở, gió vi vu khẽ thổi. Nó muốn vòng tay ra ôm lấy con người phía trước, nhưng chỉ một vòng tay thôi mọi thứ sẽ quay lại như trước, nó phân vân chốc lát rồi rút tay lại. Nó biết anh đang trông chờ gì ở nó, nhưng mục đích của chuyến đi này khi nó gặp lại anh đã thay đổi hoàn toàn. Một tháng trước đó, nó đã muốn ra Hà Nội, gặp anh, gặp lại cái thành phố nó dành một tình yêu sâu thẳm ở trong tim. Nó muốn gặp anh rồi nói với anh câu xin lỗi, rồi nó muốn cùng anh đi tiếp trên con đường mà 2 đứa đã từng bước. Thế mà, nó thay đổi trong phút chốc. Lặng im.

Xe dừng lại trước cửa phòng trọ con bạn thân của nó. Sau mấy câu chào hỏi dặn dò rồi anh quay xe đi khuất dần nơi cuối ngõ. Nó xách ba lô gõ cửa phòng. Thoảng trong gió mùi hoa sữa Hà Nội, một sáng đầu thu trôi về miền ký ức đã xa, rồi mờ dần, mờ dần.

Những ngày còn lưu lại ở Hà Nội, nó đã từ chối mọi cuộc điện thoại của anh. Nó đã lẩn tránh anh. Và cho tới khi này, khi mà mọi thứ đã dần yên vào vị trí như định mệnh, thì nó vẫn không hiểu vì lý do gì mà nó lại nhần tâm với anh như lúc đó. Chuông điện thoại vẫn đổ, tin nhắn anh vẫn gửi nhưng nó không có sự trả lời nào. Có một chút nhói đau ở trong tim.

Một tuần sau nó quay trở lại Huế.

“Anh không thể bên em nữa sao, từ ngày hôm qua, từ ngày chúng ta không còn niềm tin....” Nhạc chuông điện thoại nó dành riêng cho anh vang lên.

Nó nhắc máy:

- Em đây!

Bên kia là một khoảng không thật rộng, dường như anh đang cố gắng để nói với nó vậy:

- Sao em vào mà không nói gì với anh cả, em thật là nhẫn tâm.

- Chỉ là em không muốn anh phải bận lòng! – Nó đáp

- Sao em không cho anh cơ hội?

- Anh quên em đi, đừng tìm em nữa, đừng tin vào định mệnh nữa.- Nó như gần hét lên với anh.

- Anh không làm được điều đó.

-Rồi anh sẽ quên em thôi.

- Anh cưới vợ em nhé!...Anh cưới vợ để quên đi em.

.....

Nó cười, thì đó là điều đúng mà, ở tuổi anh cũng có thể nghĩ tới việc lập gia đình rồi chỉ là câu nói đó của anh khiến nó bật cười trong hoàn cảnh này.

- Anh cưới đi, em ủng hộ anh mà.-Nó vẫn vô tư như ngày mới yêu anh, Anh vẫn thường bảo anh yêu sự trẻ con và vô tư nơi nó, nó vẫn cười vì nghĩ anh lại nói vui rồi. Tình cảm nó dành cho anh lúc này lại trở về bình lặng.

Nó vẫn lên Facebook, mở mail mỗi ngày như thể đó là điều không thể thiếu, anh không còn gửi tin nhắn cho nó nữa, nó nghĩ anh đang cố quên nó.

Hai tháng sau....cô dâu, áo cưới. Nhưng không phải nó, mà là người con gái khác đang đứng trong ảnh cùng anh. Nó ngỡ ngàng, nó không tin vào mắt

mình, lại nghĩ “anh chụp ảnh chơi, chắc cố tình để mình nhìn thấy đây mà”, rồi nó hủy kết bạn với anh. Tròn 1 tháng sau nó mới ghé lại fb của anh. Ảnh đám cưới, nó tin mọi chuyện là thật, có chút buồn thoáng trong gió, có gì đó không thể gọi tên cất sâu trong đáy lòng. Nó lại cười, con bé luôn cười trong bất cứ hoàn cảnh nào, chỉ có đôi mắt là nhìn đâu đó thật xa, phải chăng là hoài niệm. Nơi mà nó kiếm tìm chút ấm áp bỏ quên. Bởi nó tin tất cả là Định Mệnh. Môi nó mặm chút.

“Giá mà cuộc sống một lần cho ta được quay trở lại, ngày ấy-ngày mà bây giờ chúng ta không phải gọi nhau bằng cái tên Người-Yêu-Cũ. Nhân Mã ạ - Nuối tiếc trong em là muộn màng, nhưng em biết cuộc sống của em, của anh bây giờ là 2 đường thẳng đã từng cắt qua nhau rồi xa, xa mãi.”